

Musikveckans grandiosa final för i år: Robert Schumanns pianokvintett med Mona Kontra vid pianot och den internationella stråkkvartetten Jevgenij Zjuk, Evgeny Popov, Madeleine Przybyl och Vache Bagratuni. Urban Östlund vänder blad.

FOTO: STEFAN GROTH

Ljusets, leendenas och kvinnornas kväll

RECENSION

Stöde kyrka
Jevgenij Zjuk och Evgeny Popov, violin, Madeleine Przybyl, viola, Vache Bagratuni, cello, Lars Jönsson och Mona Kontra, piano och Sibylle Mahni, valthorn
Musik av Britta Byström, Rebecca Clarke, Clara Schumann och Robert Schumann

I fredags kväll allvar, i går glädje. När Stöde kammarmusikvecka tackade för sig med finalkonsert i går var det ljusets, leendenas och triumfens kväll.

Fullsatt kyrka, radioinspelning, en publik som kokade och det inte bara av värmen, utan av en munter stämning som inte ens förtogs av det inledande teknikstrulet med ett par rejäla smällar i högtalarsystemet.

Tre av fyra av kvällens tonsättare var kvinnor, och i dag är vi glada att gångna tiders kvinnor trotsade motståndet från det manliga musketablissemanget och skrev. Annars hade vi

gått miste om Clara Schumanns violinromanser; hon, som tycktes ha så mycket ljus och harmoni inom sig att skriva av sig. De är behagfulla och intrikata om vartannat; ljusa, lyckliga små berättelser med skiftningar snabba som vattenblänk.

Violinisten Jevgenij Zjuk spelar tryggt och med uttrycksfulla pianisten Lars Jönsson bakom sig uppstod ibland en ovanlig, spännande plastik när Jönsson drev, Zjuk höll lite emot.

Engelska Rebecca Clarke skrev 1917 stycket Morpheus i ett fräscht, mycket brittiskt tonspråk som talar luft, vind, frihet och rymd. Blott 23-åriga Madeleine Przybyl är en av mina favoriter denna musikvecka med sin klara violaton, sin kraft och sina ansatser som helt ohörbart bara smygs in.

En tonsättare av i dag som går från klarhet till klarhet är Sundsvalls egen Britta Byström. Hennes Kinderszenen tog mig

Vid Stöde kammarmusikveckas avslutningskonsert uruppfördes Sundsvallsfödda Britta Byströms stycke "Kinderszenen".

direkt tillbaka till barnets värld med dess speldosor och tennsoldater, men

framför allt med lekens dubbelhet som både konfliktladdad och självklar

och med en djup inneslutenhet i den underliga andliga dimension som vuxna tappat bort.

Hornisten Sibylle Mahni bröt sig med sin klara, rena horn-ton loss från violinens och pianots höga register och blev det egensinniga barnet, det som vågar göra världen till sin. Ett fascinerande stycke, både komplext och lätthört.

Musikveckans final blev Robert Schumanns storslagna pianokvintett i Ess-dur, där Sundsvalls egen pianist Mona Kontra tycktes trivas utmärkt med de internationella stråkmusikerna och gjorde, liksom de, en jätteprestation.

Här levererar Schumann i tur och ordning en festouvertyr i herrgårdsmiljö, blandad med stunder då han ser tillbaka på lyckliga minnen; en sorgmarsch i folkviseton som övergår i en vemodig romans; ett scherzo där han tycks så full av kraft att han måste springa, rusa, energiskt

och frustande, och ett symfoniskt allegro som förtätades till en grandios virvel.

Det är ett triumfbygge, en krafteruption och ett maratonjobb för musiker. Och kanske var det just det som gjorde att första avdelningen ändå var det som satte sig djupast i hjärtat. Här fick musikerna kämpa och ibland släppa omsorgen om varje musikaliskt guldkorn till förmån för helheten, medan de tre första styckena tycktes gå så lekande lätt.

Handlar det om angreppssätt, om styckenas omfattning och komplexitet - eller finns det någonstans en skillnad i attityd mellan mäns och kvinnors sätt att skriva musik? Det som Britta Byström vidrörde i kvällens samtal med Lars Jönsson.

Det får vi väl aldrig svar på.

Reporter
Susanne Holmlund
susanne.holmlund@st.nu
060-197278

Publicerad 31 juli 2011

SUNDSVALLS TIDNING

Ljusets, glädjens och kvinnornas kväll

RECENSION Stöde kyrka

Jevgenij Zjuk och Evgeny Popov, violin, Madeleine Przybyl, viola, Vache Bagratuni, cello, Lars Jönsson och mona Kontra, piano och Sibylle Mahni, valthorn

Musik av Britta Byström, Rebecca Clarke, Clara Schumann och Robert Schumann

I fredags kväll allvar, i går glädje. När Stöde kammarmusikvecka tackade på sig med finalkonsert i går var det Ljusets, leendenas och triumfens kväll.

Fullsatt kyrka, radioinspelning, en publik som kokade och det inte bara av värmen, utan av en munter stämning som inte ens förtogs av det inledande teknikstrulet med ett par rejäla smällar i högtalarsystemet.

Tre av fyra av kvällens tonsättare var kvinnor, och i dag är vi glada att gångna tiders kvinnor trotsade motståndet från det manliga musiketablissemangent och skrev. Annars hade vi gått miste om Clara Schumanns violinromanser; hon, som tycktes ha så mycket ljus och harmoni inom sig att skriva av sig. De är behagfulla och intrikata om vartannat; ljusa, lyckliga små berättelser med skiftningar snabba som vattenblänk. Violinisten Jevgenij Zjuk spelar tryggt och med uttrycksfulla pianisten Lars Jönsson bakom sig uppstod ibland en ovanlig, spännande plastik när Jönsson drev, Zjuk höll lite emot.

Engelska Rebecca Clarke skrev 1917 stycket Morpheus i ett fräscht, mycket brittiskt tonspråk som talar luft, vind, frihet och rymd. Blott 23-åriga Madeleine Przybyl är en av mina favoriter denna musikvecka med sin klara violaton, sin kraft och sina ansatser som helt ohörbart bara smygs in.

kvinnlig En tonsättare av idag som går från klarhet till klarhet är Sundsvalls egen Britta Byström. Hennes Kinderszenen tog mig direkt tillbaka till barnets värld med dess speldosor och tennsoldater, men framför allt med lekens dubbelhet som både konfliktladdad och självklar och med en djup inneslutenhet i den underliga andliga dimension som vuxna tappat bort.

Hornisten Sibylle Mahni bröt sig med sin klara, rena horn-ton loss från violinens och pianots höga register och blev det egensinniga barnet, det som vågar göra världen till sin. Ett fascinerande stycke, både komplext och lätthört.

Musikveckans final blev Robert Schumanns storslagna pianokvintett i Ess-dur, där Sundsvalls egen pianist Mona Kontra tycktes trivas utmärkt med de internationella stråkmusikerna och gjorde, liksom de, en jätteprestation.

Här levererar Schumann i tur och ordning en festouvertyr i herrgårdsmiljö, blandad med stunder då han ser tillbaka på lyckliga minnen; en sorgmarsch i folkviseton som övergår i en vemodig romans; ett scherzo där han tycks så full av kraft att han måste springa, rusa, energiskt och frustande, och ett symfoniskt allegro som förtätades till en grandios virvel.

Det är ett triumfbygge, en krafterruption och ett maratonjobb för musikerna. Och kanske var det just det som gjorde att första avdelningen ändå var det som satte sig djupast i hjärtat. Här fick musikerna kämpa och ibland släppa omsorgen om varje musikaliskt guldkorn till förmån för helheten, medan de tre första styckena tycktes gå så lekande lätt.

Handlar det om angreppssätt, om styckenas omfång och komplexitet – eller finns det någonstans en skillnad i attityd mellan mäns och kvinnors sätt att skriva musik? Det som Britta Byström vidrörde i kvällens samtal med Lars Jönsson.

Det får vi väl aldrig svar på.

Susanne Holmlund 060-197278 susanne.holmlund@st.nu

Publicerad 31 juli 2011

[Stäng](#)